

Κ' ένα προτέρημα έχουν ακόμα οι φυσικές επιστή-
μες: μαθαίνονται από τη φύση, από την πραγμα-
τικότητα ίδια ίδια, κι όχι μονάχα από τα βιβλία.
Γυμνάζουν λοιπόν τα μάτια που βλέπουν τα πράγ-
ματα όπως είναι κι όχι όπως τα φαντάζονται
εκείνοι που ξεμάθανε να μεταχειρίζονται σωστά τις
πέντε χιστήσες τους.

Με την βοήθεια των φυσικών επιστημών μονάχα
γεννιούνται πραχτικά συνάμα κ' επιστημονικά κεφάλια,
άρμονικά μορφωμένα, κι όχι σχολαστικά κοντόμυαλα
άνθρωπα. Μια νεολαία που καταβάθα καταλαβε το
νόημα της φύσης θα είναι προοδευτική κι όχι υπερ-
συντήρητική όπως εκείνη που στα Ευαγγελικά βόηθησε
και χειροκρότησε τους έχτρούς της πνευμα-
τικής ελευτερίας. Θα έννοιωθε ο καθένας
πως είναι τρομερή ασυνέπεια το να γράφη την υπερακα-
θαρεύουσα κι όταν μιλή να μεταχειρίζεται κάθε τόσο
δημοτικές λέξεις και φράσεις. 'Επίσης θα έννοιωθε ο
καθένας πως είναι άσυμφωτος ασυνέπεια να μεταχει-
ρίζεται τη μητρική του γλώσσα για την ποίηση και
την καθαρύουσα για τον πεζό λόγο. Μά τι να σας τα
λέγω; Τα είπαν πιά και τα ξαναείπαν τόσοι άλλοι,
και πολύ καλύτερα από μένα!

Χάρηκα πολύ που βρέθηκε πάλι ένας αξίος άντρας
να μ'ε γράψη ένα πραχτικό βιβλίο: ο κ. Στασινό-
πουλος. 'Εχουμε τώρα την «Αστρονομία» του Παλλή,
την «Πλουτολογία» του Μαρκέτη, και το «Κρασί»
του Στασινόπουλου—σωστός σύλλογος προς διάδοση
ω φελίμων βιβλίων. Λείπει μονάχα ένα λαϊκό για-
τρικό βιβλίο, μια βοήθεια εις ξαφνικές αρρώστιες.
'Ισως ο ακρίτος συνάδελφός μου, ο κ. Φωτιάδης στην
Πόλη, θα το γράψη μ'ε μέρα. Εύχομαι όλοι οι για-
τροί στην 'Ελλάδα να είναι μαζί σας *) γιατί η Για-
τρική βραβεύεται άπάνω στις φυσικές επιστήμες.

X

«... 'Ελπίζω πως οι κόποι και η δουλειά όλωνώνε
σας δεν θα πάη στα χαμένα, μ' όλη τη θεοσκότεινη
τύφλα εκείνων που τολμάνε να λένε το έργο σας προ-
δοτικό. Μά εγώ πιστεύω στο μελλούμενο της 'Ελλά-
δας γιατί ξέρω πως ο λαός της έχει περισσότερα
προτερήματα παρά έλαττώματα.

Στο τελευταίο γράμμα μου είχα λησμονήσει να
σας άπαντήσω στο ρώτημά σας πως μαθαίνουνε στο

*) Σ η μ. τ ο υ «Ν ο υ μ α». Αυτό που εδχεται ο
κ. Ktigger, άρχισε και να γίνεται. Στο «Νουμά» για την
ώρα γράφουν έξη γιατροί: Οί κ. κ. Φ. Φωτιάδης, Καρ-
καβίτσας, Γνεφτός, 'Αδάζος, 'Εξαρχος κι ο διευθυντής
του «Νουμά».

Ο ΗΡΟΣΤΡΑΤΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

'Ηρόστρατος ονομάζουν της καταρρέουσας οι γαμπροί
όσους γράφουν όπως μιλούν και παραχορτάσαμε νακούμε
τώμορφο επίθετο. Δέν έχουν οι καθμένοι τίποτα λογικά
έπιχειρήματα να φέρουν κ' έρχονται ναγωνιστούν με τις
βρισιές και τις συκοφαντίες. Συζήτηση τι θα πη δέν ξέ-
ρουν τους έφερες σ' ένα σημείο που να μή μπορούν να-
παντήσουν; 'Αμέσως, χωρίς να χάσουν καθόλου καιρό,
κάνουν το ζήτημα προσωπικό, σου τινάζουν ένα δυο 'Η ρ ό -
σ τ ρ α τ ο ι, Π ρ ο κ ρ ο ύ σ τ α ι, Χ υ δ α ι σ τ α ι, Π ρ ο -
δ ό τ α ι, δ ι α σ τ ρ ε β λ ω τ α ι, β ρ ί ζ ο υ ν τ ή γ λ ω σ σ ά
μας την έθνική, τη γλώσσα που μιλούν οι ίδιοι, λέγον-
τάς την χυδαία—χωρίς να καταλαβαίνουν πως μ' αυτό
κάνουν και το έθνος τους χυδαίο—κ' έτσι πιά θαρρούν
πως ταπεινώσαν τον αντίπαλό τους και καμαρώνουν τη
νίκη τους. Τι να πη κανείς σε τέτοιους ανθρώπους;
Περιφρόνηση και σιωπή μονάχα θάπρεπε να βρίσκουν από
μέρους μας και μόνο αυτό θα τους έκανε να καταλάβουν
την άξια της ρητορικής τους. Μά έλα που ο πιοτέρος

Πανεπιστήμιό μας τη νεοελληνική γλώσσα. 'Εδώ πέρα
στα Königsberg τη διδάσκει ο καθηγητής της
Γλωσσολογίας κ. Prellwitz, ο συγγραφέας του γνω-
στού ετυμολογικού λεξικού της αρχαίας 'Ελληνικής
γλώσσας. 'Ο ίδιος εκδίδει και το περίφημο Γερμανικό
περιοδικό των 'Ινδοευρωπαϊκών γλωσσών μαζί με τον
καθηγητή κ. Bezenberger.

Λοιπόν ο κ. Prellwitz, σαν γλωσσολόγος που εί-
ναι, έξόν από άλλα μαθήματά του διδάσκει τα ρω-
μ α ι τ ι κ α κ ι' όχι την κ α θ α ρ ε ύ ο υ σ α. Καμμιά
φορά μονάχα δείχνει ελληνικές έφημερίδες γραμμένες
στην αρχαίзуσα στους μαθητές του για να δούν ως
που μπορεί να πάη η σχολαστική παλαβομάρα.

'Ο κ. Prellwitz αγαπά και λατρεύει τα δημοτικά
τραγουδία κ' είναι ένθουσιασμένος για τον κ. Ψυχρή
και για τους άλλους δημοτικιστές και μεταδίδει τον
θαυμασμό του και στους μαθητές του, που ανάμεσα
τους βρίσκονται όχι μονάχα φοιτητές της γλωσσολο-
γίας και φιλολόγους, μά και καθηγητές γυμνασίων και
διδάχτορες που μαθαίνουνε τα Ρωμαίικα, γιατί θέ-
λουνε να ταξειδέψουνε στην 'Ελλάδα και ξέρουνε πως
με το «ύδωρ» της καθαρύουσας μπορεί να πεθάνουν
από τη δίψα.

Königsberg

HERBERT KRUGER

ANEMOTΡΑΓΟΥΔΑ

II

Περπάταγα κατάμονος στην άκρογιαλιά και χαί-
ρουμουν τα κύματα που με τραγουδι σόηνανε σιμά
μου. 'Η θύμησή σου βασάνιζε το νοῦ μου και ξά-
φνου θάρρεψα πως σε είδα εκεί πέρα στη μοναξιά να
προβαίνεις από το χαλασμένο κάστρο και μ' άνοιχτές
άγκάλες να βοδολάζ απ' το βουνελάκι.

Είτανε νύχτα άκόμη και στο σκοτάδι μέσα φάνη-
κες έσύ και φώτισε ο κάμπος κ' η θάλασσα λαμπο-
κόπησε. 'Ωμειαζες την άστρατη και βοδολαγες μ' ένα
βουιτό που ξεκουφαίνουμουν. Το βουνελάκι είτανε
κοντά, πολύ κοντά, όλο κατέβαινες, όλο έρχόσουνα
και δέν έφτανες ποτέ. 'Εσκαγα! μ' έπειανε πλάνη
κι μά τι είναι τοῦτο; δέ βάσταξα πιά άπλώνω και
γώ τα χέρια μου, τεντώνω τα μάτια μου και τρέχω,
τρέχω να σε φτάσω, να σε πάρω στην άγκαλιά μου,
άνοιγοκλείνω τα χέρια μου με πόθο, κάνω να σε πιά-
σω, να σε σφίξω και σε χάνω μνίσκουν τα χέρια μου
κάτω ξερά και στεκούμαι όα να είμουνα πιά ζουρ-

κόσμος, ο κόσμος ο φανατισμένος και άμυαλος, δέν κατα-
λαβαίνει παρά όταν του μιλάς για πρόσωπα; Για τοῦτο
θέλοντας και μή για πρόσωπα κάποτε αναγκάζεται κανείς
να μιλήσει, όπως κ' εγώ έδω έρχουμαι να πω δυο λόγια
για τον πρόσθημας του 'Βερολίνου παίρνοντας άφορμή
από την κ'αινούρια επίσκεψή του στη Σμύρνη.

X

Περνώντας, πού λέτε, ο κύρ Κλέωνας Ραγκαβής τώρα
τελευταία απ' τη Σμύρνη αξιώθηκε να προσφωνηθῆ έμ-
ματρα από ένα σαν τον εαυτό του μεγάλο άντρα. 'Ακού-
στε την προσφώνηση που έγιν' άπάνω στο βαπόρι κ' αν
μπορείτε μή γελάστε.

'Ω εὔ παρέρτης, ότρηρῆ έργάτα των γραμμάτων
άριστοτέχνα θυμαστων βυζαντινουργημάτων!(!!!)
Σκιρτώσα σ' όπόδεχεται η γῆ της 'Ιωνίας,
ή μήτηρ της ποιήσεως και της καλλιτεχνίας.
Ποίαι σκιαί σ' ακολουθούν και σε περιστοιχίζουν;
φέρουν πορφύρας, στέμματα, άτινα σελαγίζουν.
'Α! Βλέπω τον «'Ηράκλειον» έντς χρυσών άκτινων,
βλεπω την «Θεοδώρα» σου, βλέπω τον «Κωνσταντινον».
'Οποία δόξκ ποιητού, όποιον μεγαλειον,
εκ βασιλέων ευκλειών να έχη έπιτελειον!(!!!)
Δέν λέγονται άπλοϊ θνητοί όσοι το όνομά των
άρρήτως το συνέδεσαν μετά των άθανάτων!
Ουδέ γηράσκουσι ποτέ εις νοῦ άκμην και ρώμην,

λός. 'Ορμάω πάλι κοντά σου κι δι' όθ' έπιανα, νά-
σου, σκάντάφτω και σεφύζουμαι χάρου. 'Ηρεσα,
καταδοσώθηκα μά ποθ'! σκάνθουμαι πάλι και το
δάτω στα πόδια μά συ είχες άφανιστή κοιτάζω το
βουνελάκι... μυστήριον ένα θεόρατο πανύψηλο βουνό
που ζαλίζουμουν να το βλέπω, κι νά, και στην κορ-
φή του άπάνω άπάνω σε ξάνοιγα, είδουν έσύ και
φαίνουσουν όα να φκαριστίσθαι στα πάθια μου

'Απολιπόμενος τότες έδβαλα τις φωνές και κλαίον-
τας σου είπα κάτι λόγια που μου φάνηκε πως ράιζε
το βουνό και χάλαγε ο κόσμος: τα θυμούμαι τέτοια
λόγια που φώναζα:

«'Αχ!—κι' άντήχησε πέρα το λαγκαδι—γιατί;
γιατί με φέβγεις, καλά μου; για μένα δέν είναι ένα
κλάμα; ένα δάκρυ δέν είναι; μά παρηγοριά, μά
λύπηση; Μή με φέβγεις, μη! 'Ελα, Γιάννα μου, κοντά
στ' άκρογιαλι, έλα να περδούμε τη νύχτα άφήτ' άν-
τάμα, έλα να πῶμε στην πέρα την πλαγιά, που μο-
σκοβολῆ το θυμάρι κ' η παπαρουνίτσα τρέμει ντρο-
παλή, ση μικροπαντρεμένη νιφούλα. 'Ελα στ' όμορφο
ρούμάνι, που φυσῶ το θαλασσομυρισμένο αεράκι να
σου δώσω την καρδιά μου και την ψυχή μου. 'Ελα,
λάμια μου, έλα! 'Ροδόλα απ' το γρεμνό, να πάμε στο
ποταμάκι, να λουστούμε άντάμα στα καθάρια νερά
του, κατέβα και δός μου το χεράκι σου να σε περ-
πατήσω στον κάμπο, να σου κόψω λουλούδια από
το λόγγο, απ' τις πασκαλιές να σου καμω στεφάνι
και να σε πῶω στην εκκλησιά...»

Το ράισμα είχε άνοιξει πολύ βαθιά το βουνό
τρανταχτηκε άξαφνα και με βρόντο μεγάλο ξεσχίστη
κ' έγινε τρίματα τότες σε είδα να παλέβης στον
άερα και να κατακυλάς... 'Ω, μουγκρίζα, βόγκαγα
ως που τρομαγμένος τινάχτηκα και ξύπνησα. Πέρα
στα χαλασματα του στοιχιόμενου πύργου λαλούσε
κάποιο βραχνιασμένο όρνιθι, τα γεράκια φτερούγιζαν
στα βράχια και με τα κραξίματα τους σκοπούσανε
στον κάμπο κάτω μίαν άνατροχιλά, που τρέμαν τα
ρούμάνια και τα λαγκαδια βογκούσαν' ο άδ'εργινός
τρεμόσβηνε και πίσω από το βουνό πρόβαιναν γλυκά
γλυκά του ήλιου οι άχτιδες: είχε πάρει η μέρα!

ΜΑΡΚΟΣ ΓΓΕΡΑΝΗΣ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

— 'Αχ γιατρέ, είπε η μητέρα, δέν ξέρεις τί δυστυ-
χία. Το παιδί μου έχασε τη λαλιά του... δυο μέρες τώρα
δέν είπε λέξη.

— Βγάλε τη γλώσσα σου, παιδί μου, να δώ τί έχεις,
είπε ο γιατρός.

Το παιδί την έβγαλε.

— Τώρα βάλε την πάλι μέσα

Το παιδί την έβαλε.

— 'Η γλώσσα φαίνεται κανονικά. 'Ας δούμε τώρα

διότ' η Δόξα στέφουσα την πολιάν των κόμην,
διά στεφάνου εύθαλούς τας τρίχας των καλύπτει
και φως άκμης άειλαμπους 'ς το μέτωπόν των ρίπτει!

Αυτή 'νε η προσφώνηση κ' η έφημερίδα που τη δη-
μοσίεψε προσθέτει παρα κάτω πως κ' η πρωτεύουσα της
'Ιωνίας, ήτις άείποτε θεωρεί ως καλλάδιον την πάτριον
γλώσσαν, χαιρετῆ εν τῷ προσώπῳ του κ. Ραγκαβῆ τον
άκάματον υπέρμαχον αὔτης, τον πάση δυνάμει μετά της
χορείας των άλλων έχεσφόνων λογίων άντιπράττοντα κατά
των χυδαίων Προκρουστῶν, των θελόντων να καταρρίψωσι
τά Ιερά του ήμετέρου γένους.»

'Ετσι λέει η Στρνέικη έφημερίδα. Της άπαντούμε
πως Προκρούστης και 'Ηρόστρατος μεγάλος μεγάλος είν'
ο φίλος της Ραγκαβῆς και μαζί μ' αυτόν κι όσοι του
μοιάζουν, πως αυτός θέλησε και θέλει να καταρρίψη τα
Ιερά του γένους μας μόνο και μόνο για να στέψη η Δόξα
τη φαλάκρα του:

Δόξαν θέλω και μόνη εύχή μου

αν την δίψαν μου ταύτην κορέσω,

λέει ο ίδιος στο ποιημά του «η Ροδοδάφνη.» Δέν τον
κατηγορούμε πως θέλει δόξα, γιατί κάθε άνθρωπος τηνέ
θέλει. Τον κατηγορούμε όμως πως τη θέλησε δ' π ω ς
δ' π ω ς, σαν άληθινός 'Ηρόστρατος. 'Όταν λέει:

'Η περιβάλλουτά με νύξ λυθῆτω η προπέτις
η άποστάτου μέλαιραν άπηλπισμένην δρῆττω,
αυτό στην Ραγκαβική γλώσσα μεταφράζεται: Δοξά-

τό λαμό. Άκούσε το στόμα σου, παιδί μου, έγρα κατά
τό φως. Ναι έτσι... Κλείσε το στόμα... Κι' ε'λαίμας δέ
φαίνεται να έχω τίποτα.

- "Αχ γιατρί...
- Στάσου μία στιγμή να συλλογιστώ... Παιδί μου,
για πός μου, τί αιστάνεσαι, γιατί δέ μιλάς ;
- Δέν έχω τίποτα να πώ.

- Σάς βεβαιώ, κυρία Λεβαντόγλου, είπε ο τίμιος έμ-
πορος, δέν πρέπει να πάρете αυτό τό ύρασμα.
- Γιατί ;
- Γιατί δέν πηγαινίτε, νομίζω, με τό χρώμα σας.
- Ό δέν πειράζει. Τό χρώμα τό άλλάζω.

-Τί διαβάσεις άρτου ; Τί είδος βιβλίο είναι ;
-Είναι να ένα βιβλίο, που δυό άγαπήθηκαν, κι'
ΰστερα από πολλά παντρεύτηκαν κι' έζησαν καλά όλα
τους τό ζωή.
- Ά κατάλαβα, παραμυθί διαβάσεις.

- Χαίρουμαι που σε ξαναβλέπω. Θυμούμαι που σ'ά-
πάντησα πέρυ με την έραβωνιαστικιά σου στα λουτρά...
Ύποβέτω, παντρεύτηκατε από τότε.
- Ναι, παντρεύτηκαμε, με δέ ζούμε μαζί.
- Γιατί, τί πάθατε ;
- Τίποτα. Νά, έγώ παντρεύτηκα άλλη γυναίκα, κ' έ-
κείνη άλλον άντρα.

Κυρία Κική, πώς γίνεται και κάθε φορά που μπώ
στο μαγειριό βρίσκω κάποιον πυροσβέστη εκεί μέσα ;
Κική. Δέν ξέρω, κυρία... Ίσως γιατί φορές γόδες βδέχως
τακούνια.

Τοτός. Δέ μου λές, Λελέ, τί θα έκανες άν κανείς
σάφινε καμιά μεγάλη περιουσία ;
Λελέ. Τίποτα.

- Παύλο, Παύλο, ζύπνα... Κλέφτες μέσα στο σπίτι...
- Τί ; Πώς τό ξέ (γασμουριέται) ρεις ;
- Τους άκούω, τους άκούω.
- Μην πιστεύεις πάσααντα δ,τι άκούς (ξαναροχαλίζει).

Ή παιδεία πρέπει πρώτα να δίνει του ανθρώπου χα-
ραχτήρα (αλήθεια, παληκαριά, πατριωτισμό), και έπειτα
παιδεία.

Έλένη. Άν κανένας σε φιλούσε στο ένα μάγουλο,
πές μου, θάν του γύριζες και τ' άλλο ;
Μαριγώ. Θα προσπαθούσα σαν καλή χριστιανή... μα
φοδούμαι τό στόμα μου να βρειθί στη μέση.

Άντρας που πείθεται δίχως να θέλει είναι πάντα
της ίδιες γνώμης ; γυναίκα που παίθεται χωρίς να θέλει
είναι παραμυθί.

Πληροφоруύμαστε πώς ο κ. Χατζίδάκις βρήκε τρό-
πο να μην αναγκάζεται να καταπίνει τό λόγια του, δηλαδή
να κρατάι τό στόμα του κλειστό. Είναι ή πιο ωφέλιμη
του ανακάλυψη.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΧΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΠΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΥ ΡΟΜΠΙΝΣΩΝΑ *)

Πήγες να γυρίση πίσω, στάθηκε όμως μία στιγμή,
κοίταξε τή θάλασσα. Μπρέ παιδιά ! Τί μάγισσα που
είναι άφτή ! Και να τήν είχατε μπρός στα μάτια σας,
σαν τό Γιάννη, με τά νερά της, να, σωστό άτλάζι,
ύφασμα μονάχο, που άντανκλουσε κιόλας τις πρα-
σινάδες του Νησιού, που στον κρουσταλλένιο της τον
πάτο ξάνοιγες και κάτι κόκκινα κόκκινα φίκια. Και
κολύμπι να μην ήξερες, λαχτάρα θα σ' έπιανε να βου-
τήξε, όχι να μη λαχταρήσει, ο Γιάννης, που είτανε
και κολυμπηστές πρώτης τάξης.

Γδύθηκε, κάθισε μάλιστα να βγάλη και τό πα-
πούτσι του, σαν περατήρησε πρώτη φορά από τό
προψές, πως τό είχε άρησμένα ξεχασμένα εκεί κάτω
στον κάμπο, κοντά στο κούφιο τό δέντρο.

- «Τόσο καλήτερα ! Βουτούμε πιο γλήγορα !»

Βούτηξε, κολύμπησε σαν τό ψάρι, με όχι και
πολύ μακριά, γιατί κολυμπώντας άλάργα, δέν έβλεπε
τό Νησί του και του φάνηκε άξερνα σαν να μην είχε
πιά γίς πουθενά. Όταν είδε στο γυρισμό τάκρογιάλι,
κολύμπησε μ' όλα τό κέφι, έκαμε μια δυό βόλτες,
θάρση να βγή λίγο παρέκει από τό μέρος που βού-
τηξε, γιατί θάρσισε πως είτανε πιο ρηχά τό νερά, κ'
είταν αλήθεια. Πάτησε, στάθηκε όρθιος, ή θάλασσα
του έρχότανε ίσια με τό λαμό. Πήγες να προχωρήση.
Άδύνατο ! Τά πόδια του πιασμένα γερά, σε σφιχτο-
δεμένα. Μήτε όμπρός μπρούσε να τραβήξη μήτε
πίσω. Συλλογίστηκε μπές και τον έπιασε ή κανένα
ζω ή ποίος ξέρε : καμιά Νεράϊδα του γιαλού. Προ-
σπάθησε άλλη μία. Τίποτος ! Καλά που δέν τάχασε,
γιατί παράξενο διόλου δε θάρσανε ναπόμνησκε ξερός
από τό φόβο. Είπε να δη τί τρέχει. Έσκυψε, έψαξε
ως κάτω με τά χέρια του. Κατάλαβε ! Μα που να
τό βάλη τέτοιο πράμα με τό νού του, προτού κοι-
τάξη ; «Όζ από τό χώμα της Σάντα Κλάρας, έβ-
γαιναν ίσια με και κάτι ρίζες γιγαντίνες ενός δέντρου
της κορφούλας. Κ' έτσι έμπλεξε.

(*) Κοίταξε φύλλο 96.

Σάν ξέμπλεξε κι άρχισε να ντύνεται στάκρογιάλι,
τόν πήραν οί στοχασμοί.

- «Άλλοίωτικά όλα τά πράματα έδώ ! δέν ξέρει
κανείς τί βρίσκει και τί δε βρίσκει.»

Θυμήθηκε τότες με τί σκοπό ήρθε ως εκεί. Γύρεθε
κρεββάτι κι άποκούμπι για τή βροχή.

- «Νά μη βαστούσε, λείε, ή αιώνια άφτή καλο-
καιριά, δε θα λουζόμευα και δε θα τήν πάθαινα.»

Τόλεγε τώρα, σε ναπόβαρήθηκε πιά τήν παντο-
τεινή καλοσύνη. Θα μου πής, και στην Άξιά γελάει
μήνες και μήνες ο ουρανός. Μπορεί, με δέν είτανε
στην Άξιά.

Κατέθηκε προς τήν άμμουδιά τή δική του και
κει που έστριβε ή κορφούλα, του φάνηκε σαν να είδε
ισα ισα εκείνο που ήθελε. Δηλαδή, δέν τό είδε άμέ-
σως, γιατί στη Σάντα Κλάρα, τουλάχιστο έτσι
έμοιαζε, δέν έβρισκε τίποτα κανείς εκεί που τό γύ-
ρεθε και τόβρισκε κάποτες εκεί που δέν πήγαινε ο νούς
του να τό γυρέψη. Έπρεπε πρώτα να σκουτάψη, ο
Γιάννης, για να καταλάβη πως είσφετε σε κρεββάτι
λαμπρό. Τι τά θέλεις ; Όλα στο Νησί τάφερνε ή τύ-
χη, όπως της έστρεγε. Άσυνήθιστος ο τόπος ; ασυνή-
θιστη κ' ή ζωή. Όλα σαν καινούρια και σαν άλλο
κοτα.

Λοιπόν, τήν ώρα που γύριζε από τό μπάνιο κι
άπαιλιζότανε μάλιστα μη βλέποντας μήτε σπηλιά
μήτε κούφιο δέντρο μήτε τίποτες, άνέθηκε στην κορ-
φούλα του προτού τραβήξη παρέκει, να ψάξη κι άλ-
λου. Είχε φτάσει ως τή μέση της κορφούλας ; είταν
ισα ισα τό μέρος που έστριβε πίσω μεριά, όχι τό μέ-
ρος που πήγε άπάνω, σαν τον ξεβρακάρισαν οί συν-
τρόφοι. Τό μέρος άφτό άνέβαινε πιο πολύ από τάλλ-
λο, με είτανε και πολύ ώραϊότερο ; παντού πρασινάδα,
και πηχτή πηχτή. Τήν κοίταξε ο Γιάννης από κάτω
λίγο πιο άψηλά από και που τέλειωνε ή κορφούλα
κι άρχιζε τάκρογιάλι, κάνοντας άκόμη δυό τρία βή-
ματα, βρέθηκε σ' ένα κατατόπι που είταν ολόγιο κ'
έμοιαζε σαν ταράτσα μικρή. Στη μία της άκρη, ένα

στε με χωρίς να κυττάτε τό τι άξίζω, γιατί άλλοιως έγώ
δέν ξέρω που θα χτυπήσω για νακουστώ. Κι' όπως φο-
βέρισε, έτσι κ' έκανα. Έσυρε μια σκουριασμένη σακαρία,
έγραψε δηλ. τον Ίουλιανό τον Παραβάτη, ένα δράμα
σαχλό και έλεεινό, όπου σαν καμήλα μέσ σε μια Σα
χάρα ιδεών ξαναμάσσησε τις εξυπνάδες του Βολταίρ και
βγήκ' ο άθεόφοβος δίχως ντροπή να μάς κηρύξη πως προ-
τιμάει του Μουχαμέτη τή θρησκεία από τήν πίστη του
Χριστού. Ένας φοιτητής τότες, ο Ν. Άμβράζης, λογικώ-
ντα μ' ένα βιβλίο του έβαλε στη θέση του τον κύρ
Κλέωνα, με ποίος τήν άκουσε τό φτωχό φοιτητή ; Ό
κύρ Κλέωνας ήταν τότες σ' όλη του τήν Ήρωστρατική
θήρα και δέν είχε να φοβηθί από παιδάρια. Και να 'δητε
που όρθά κοφτά ο φίλος είχε κηρύξη πως ά δε μπορέση να
δοξαστή άλλοιως, θα πάρη του Ήρόστρατου τό δρόμο.
Δέν τό πιστεύετε ; Μπορείτε να πεισθίτε σκαλίζοντας τό
περιοδικό «Πανδώρα». Βιογραφέι εκεί μέσα ο Κλέων Ραγ-
καθής τον ποιητή μας Άθαν. Χριστόπουλο και τελειώνει
λέγοντας με τήν υπογραφή του : τάκόλουθα :

«Ούτως έζησε και ούτως άπεθίωσεν ο Άνακρέων της
νέας Έλλάδος, ού τά έργα ούδέποτε θα άποβιώσω-
σιν... Εύτυχής έκείνος ! Κατώρθωσε καν, δ,τι μόλις εις
κατορθοί εν μύριοις εις τήν γήν ταύτην, να μη παρέλθη
ή μηνίμη του με τάς δάίγας ώρας ζωής, αιτινας τή έδό-
θησαν» να μείνη καν ή σκιά του εν τώ κόσμω όταν ζύ-

τός θα είναι άλλου, ή δέν θα είναι πλέον Ήνόησα πάν-
τοτε τον Ήρόστρατον, και, αν ο τροχός της τύχης ου-
δέποτε με φέριε προς τό άνω μέρος του κύκλου αυτού,
με φαίνεται δει ΘΑ ΚΑΤΑΦΥΓΩ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΣΥ-
ΛΟΝ ΔΑΥΛΟΝ.

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ».

Ό καυμένος ο Ραγκαβής ! Άπό τό νεύατα του είχε
τις Ήρωστρατικές διαθέσεις κ' άφού είδε κ' άπόειδε
πως δε θα δοξαστή άλλοιως, πήγες να κινή συντροφιά με
τόν Ίουλιανό. Τόλεγε ή κερδούλα του ! Μα ποίος ξέρει
έν εκείνο που λέει στο ποίημά του - «Άλλοτε με τοūs
άκόλουθους στιχους :
'Απήλθον κρυφα. Σώφρονα ο κόσμος νυν μ' έβρίσκει'
άκάματον τό συνειδός έμέ πλην κατατρώγει,
ουδέποτε ο εν έμοι φωλάσας σκώληξ θνήσκει
και κατ' άνείρους κάτωχρος μοι μειδιά παιδίσκη
και διαρκως οί έσχατοι αυτης ήχουσι λόγοι,
που δέν ταιριάξουν καθόλου σε στόμα Άποστάτου, ποίος
ξέρει ά δέν τό ξαναιπει κύστερα από τό κούφιο του άπο-
στατικό βρόντημα ;

×

Άλήθεια είναι να λυπάται κανείς τέτοιον άνθρωπο και
τότε μόνο να θυμώνη, όταν τον βλέπη να γίνεται αιτία κ'
ιδιουκού κακού, όπως πριν λίγα χρόνια στη Σμύρνη έγιν'

αίτια να κλείση τό σπίτι του άδαλάφτου «Ευσέβεια» με
μια έπίσκεψη του εκειπέρα και στο σπίτι αυτό έγινουν-
ταν κηρύγματα, ήταν και μια βιβλιοθήκη μέσα, όπου μα-
ζεύονταν ο κόσμος και διάβαζε.

Είνε να τον λυπάται κανείς βλέποντας πως Θεός του
μοναχός στη ζωή του ήταν ή λαγναία κ' ή ψευτοδέξα, με
κάτι πως να τον λυπάται όταν συλλογίζεται πως, για να-
κόση αυτός πτης Ίταλίας τας θελκτικας σειρήνας (βλέπε
τό ποίημά του «Εβδόμη έντολή») και για να ακώψη
της Γαλατίας τας ετραπέλους Φρόνας και για να γνω-
ρίση ατās επαγωγούς του πόλου νηρηίδας των όποιων
εθώπευσε τας χρυσαυγείς πλεξίδας [και τα λαρδούτα σώ-
ματα], τα έξοδα τα πλήρωσε ή δύστυχη Έλλάδα, που
έν αυτός ήταν ο σκοπός της αναστασης της, κάλλια με
τήν αλήθεια ή Λευτεριά να μην έβγαине καθόλου, μεν να
κάθονταν βαθειά θαμμένη μέσ στα κόκκαλα των Έλλή-
νων τα ιερά.

Ά, κύρ Κλέωνα ! Δέ θυμάμαι ποίος σ' ώνόμασε αδια-
κεκριμένον υιόν διακεκριμένου πατρός, με όποιος κ' έν
ήταν, έπρεπε να προσθήη πως κ' οί δυό σας, μπαμπάς
και γιός, διακριθήκατε στο έμπόριο των ναυαγίων της
πατρίδας. Για τον πατέρα τό λέει τούτο ο Όρφάνιθες κ'
όχι έγώ, κ' άς μου επιτραπή νάντιγράψω έδώ μια σελίδα
από τον «Άγιο Μηνά», για να μη μείνη κ' ο μεγάλος
Ραγκαβής δίχως μνημόσυνο, άφού μάλιστα είναι και πεθα-
μένος :

